

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι'όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι'έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἄνω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὄτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι'ὄποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα Δεκεμβρίου κι'εικοστὴ
καὶ ὀκτὼν Χριστουγέννων χωριστῆ.

Ἑπτακόσα τέσσαρα καὶ σαράν' ἀκόμα,
καὶ μεταρροθμίζεται τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα.

Κάλαντα Φαδουλή
γιὰ τὸν μουστακαλή.

Α'.

Καὶ πάλι καλησπέρα σας,
Μαριέζοι καὶ Μαριέζαις,
κι' ἀπὸ τὴν ταμπάκαρα σας
πάρτε ταμπάκου πρέζαις.

Χριστούγεννα χμογελοῦν,
Χριστόφωμα μυρίζουν,
πάλι ποιμένες ἀγραυλοῦν
κι' ὄλοι μᾶς μακκαρίζουν.

Ζαήμιος ἐξεφύτρωσε
Μεσσίας μας ξανά,
καὶ τοῦτος μᾶς ἐλύτρωσε
μᾶς ἀπὸ τὰ δεινά.

Μάγοι πολλοὶ ἔχεινήσαν
νὰ ἴδουν τὸν τρανὸ,
κι' ἔπεσαν κι' ἐπροσκύνησαν
τὸν Καλαβρυτινὸ.

Χαῖρε, τοῦ λένε, ποῦ σιγῆς
σὰν τὸν Κουτσιμόδο,
ποῦ σ' ἔβγαλε κελὸς καυγῆς
καθὼς πάγκάθι ῥόδο.

Τῶν ἄλλων στρούγγαις σὰν κυττῆς
κλείνε σφικτὰ τὸ στόμα σου,
καὶ κόσμον ἀπὸ Βουλειτῆς
φέρ' ἢ σιγῆ ἑστὸ κόμμα σου.

Τί νὰ τὴν κἀνης τὴν μιλιζ,
Μεσσίας τοῦ καιροῦ;
ποτέ δὲν κάνουνε δουλεῖχ
κουβένταις κουτουροῦ.

Ἵμνεῖτε τὸν Ἀλέκο μας,
ὄμνεῖτε τὸν Σωτήρα,
κι' ἄς ἴδουμε ἑστὸ γελέκο μας
ἂν βρισκεται μπακιάρια.

Β'.

Χριστούγεννα μακκαρία
προβάλλουνε,

κι' όλοι μεγαλονόρια
μῆς ψάλλουνε.

Έλα, Πατρις, και κύττα
τῆς κοιλίτσαις μας,
'στὴν Πόλι πᾶνε ντρίττα
ἢ δουλιτσαις μας.

Μᾶς στέλλουν περισσά
τὰ χαιρετισματα
γιά τοῦ Μικημοῦτ Πασσά
τὰ ξεκουμπισματα.

Και τῆς Χιλῆς ἀντάραις
μῆς φλογίζουνε,
κι' Ἀργεντινῆς δεκάραις
μῆς γεμίζουνε.

Πολεμικὰ σουρνέλα
μῆς τρομάζουνε,
κι' ἀπ' τὴν Βενεζουέλα
μῆς κυττάζουνε.

Κι' οἱ Μπόερς, ὅπου χρόνου
τώρα σφάζονται,
θερὰ τούς μωγακτόνους
τούς ἀσπάζονται.

Και τίσων Ἀφρικάνδερες
ψάλλουν στάματα
Ρωμηῶν Σταυραετάνδερες
κατορθώματα.

Παιῶν εἰς γῶρας ξέναις
ἀνακρούεται,
μόνον ἐδῶ κανένα
δὲν ἀκούεται.

Νᾶταν ὁ Κορδονάτος
εἰς τὰ πρᾶμματα,
νὰ βλέπατε 'στὸ κράτος
τί τρεχάματα.

Σὰν πρὶν μ' αὐτὸ τὰγρίμι
δὲν ἀνάβομε,
τώρα μὲ τὸν Ζαΐμη
μύγιας γάβομε.

Μὲ γλύκα ψάλετέ τον,
προσκυνᾶτε τον,
σὲ κούνια βόλετέ τον
καὶ κουνᾶτε τον.

Δώστε του κουβαρίστραις,
κουβαράκιμα,
βάλτε του κουνουίστραις
'στὰ χερᾶκιμα.

Μ' αὐταῖς νὰ κουνουίξη
τάγκα τούγκα,
καὶ δὸς του νὰ γεμίξη
ἄδεια στρουγγα.

Και σκορπισμέν' ἀρνάκια
δίγως στάνη
νὰ βροῦνε κουνουάκιμα
καὶ τσοπάνη.

Και νᾶλθουν και τοῦ Κόντη
τὰ κοπέλικα,
ποῦ πάθανε τρώντι
συφορέλικα.

Ποῦ τὴ μπουικὰ τούς πῆρες
ἀπ' τὸ στόμα των,
καὶ κλαῖν τῆς μαύραις μοίραις
καὶ τὸ κόμμα των.

Σὲ τοῦτον τὸν Ζαΐμη
ἄς σιμώσωμε,
καὶ δώστε μας προζύμι
νὰ ζυμώσωμε.

Νὰ ψάλλου ἀγκυλοῖ
λαὸ μακάριο,
καὶ τὸν μουστακαλῆ
τὸν Καγμελάριο.

Αὐτὸς ἀπὸ τῆς ζάλαις
μῆς ξεζάλισε,
κι' ἀπὸ φουρτούναις ἄλλαις
μῆς ἀσφάλισε.

Σπασμὸς τὴν πένα πιάνει
μὲς 'στὰ χέρια του,
κι' οικονομίαις κάνει
'στὰ τεφτέρη του.

Σβύνει και τὸν Συμβούλου
τὰ κοντύλια,
καὶ τὸν κοιλοδοῦλων
τὰ κακτύλια.

Τῆς βρώμας τὸν Αὐγειῶν
τῆς ἐσάρωσε,
κι' ὄγδοον Ἰπουργεῖον
μῆς ἐσκάρωσε.

Πηγάζουν δέκα δέκα
'στὸ σπητάκι του,
κι' ἀλείβου με μαντέκα
τὸ μουστάκι του.

Κτυπᾷ χαρᾶς καμπάνα
καὶ νταοῦλι,
κι' ἐγάλασε τὰ πιάνα
τοῦ πακπούλη.

Ὁ Φασουλῆς 'στὸν ἀραμπὶ βάζει τὰ δράματά του
καὶ σπεύδει πρὸς τ' Ἀνάκτορα τοῦ Μεγαλειστάτου.

Κι' ἰδοὺ 'στὴν ἀγινάρια
ξανπατήσῃ
ἢ δόλιχα Κορδονάρια
κι' ἐγονάτισε.

Ἵμνεῖτε τὸν Ἀλέκο,
τὸ κοτσούφι μας,
κι' ἐγὼ στεφάνια πλέκω
'στὸν ἐρίφη μας.

- Τοῦ τζόγου τὰ χαρτιά,
πολλῶν λατρεία,
τὰ ρίχνει 'στὴ φωτιά
γὰρ σωτηρία.

Κανένα τζογαδόρο
δὲν ἀφίνει
νὰ πέρνῃ μπάριμα-ντόρο
καὶ νὰ δίνῃ.

Μόνον αὐτὸς τριγύρω
σὲ τραπέζι,
τοῦ θείου τέρτσο-τίρο
ξανπαίξει.

Τὸ χέρι κατεβάζει,
καὶ με' σκέρτσο

τὸν θεὸ του τὸν βγάζει
πάντα τέρτσο.

Καλὰ τὰ καταφέρνει
δίχως χρήματα,
καὶ τοῦ Σουλίσση πέρνει
τόσα κτήματα.

Συντρίβει πέρα πέρα
δούλων ἄλυσσι,
κρατεῖ καὶ γὰρ φοβέρα
τὴν διάλυσσι.

Πῶς ἔτσι μᾶς θεωρεῖ;
χαρὰ 'στὸ κράτος σου!...
τὸν Νέγηρ νὰ χαρῆς,
τὸν Μομφεράτο σου.

Τὸν Νίκο, τὸν Γεωργιάκη,
τὸν Κωστάκη σου,
μὰ στρίψε καὶ λιγάκι
τὸ μουστάκι σου.

Ἄν-Βασίλης φθάνει,
καὶ γὰρ τζόγο

δραμόνιο τούς πόνους
δίχως λόγο.

Ἄφησε μὲς 'στους βρόντους
ἔναν κι' ἄλλο
νὰ βάλῃ δύο πόντους
'στὸν Καββάλο.

Ἄστους ψωμί νὰ φᾶνε
καὶ νὰ τρέξουνε,
'στὸν τ'όνο νὰ τὸ πᾶνε
νὰ τὸ παίξουνε.

Τὰ πάθη των τὰ δόλιχα
νὰ ξεψάσουνε,
καὶ μ' ἄδεια πορτοφολία
νὰ συχάσουνε.

Πὲς 'στὸν Στυμφακιάδη,
ἄνδρα ρεκτιν,
ν' ἀφίη κἄν τὸ βράδυ
κάθε παίκτη.

Κι' οὔτε νὰ μπαίνουν ὅσα
μὲς 'στὸν πάγχο,
νὰ πέρνουν κάθε ρίσσα,
κάθε φράγχο.

Ἦ Μούτε τὸν Πορτίκων,
σίγα, στήθι,
πέσου κιντὰ καθήκων
χρόνων ἦθη.

Νὰ παίξουν μετὰ γαλήνη
κι' ἐξασφάλισι,
χωρὶς νὰ 'δοῦν κι' ἐκεῖνοι
τὴν διάλυσι.

Νὰ σ' ἔχωμε κορώνκ,
νὰ μᾶς χαίρεισαι,
καὶ νὸν καὶ 'στὸν αἰῶνα
νὰ γεχαίρεισαι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος οἰκέτο.

Φ.—Ἐν' ἀραμπὲ μετὰ δράματὰ τὸν ὄφρωσα, κολλήγα,
καὶ μὲ καὶ διὸ 'ξείνησα καὶ 'στὸ Παλάτι πῆγα,
καὶ καθ' ὄδον συνήτησα δραματικῶν ἀσκήρι

μετὰ δράματὰ 'στὸ χέρι,
κι' ὄρα κλητῶ, τοὺς ὄνωκα, γὰρ ποὺ καὶ σεὶ τὸ βόλατε;
γὰρ αὐτοῦ ποὺ τῶβλες καὶ σὺ, μ' ἀνταπαντοῦν, ἀνάλατε,
κι' ἐκὺνταξὸν τὸν ἀραμπὲ μετὰ τρώμα καὶ μετὰ φρίκη,
μὲ βλέπω καὶ τὸν Ἀμπελα, τοῦ Βόλου Πρωτοδικῆ,
ποῦναι κι' ἀνὴρ δικαστικῆς
καὶ δόκιμος δραματικῆς.

Ἦλθε κι' αὐτός, βρε Περικλῆ, μ' αὐτὴ τὴν ευκαιρίαν,
καὶ μὲ μίλις ἴμισσε κοντὰ
πόσα; τοῦ λέω, κι' ἀπαντᾷ:
αὐτὸ μετὰ συμπάθητο τρεῖς.»

Τὰ δράματὰ του τῶφανε καθεὶς αὐτοπροσώπως
κι' ἦταν πολὺς ὁ κόπος.

Τότε 'ξεφρότωσα κι' ἐγὼ, δραματικὴ κυβέλη,
χωρὶς κινεῖν βουθὸν,
κι' ὑπέβαλα πολλὰ 'στὸν Θῶν
καὶ μερικὰ 'στὸν Διόν.

Σὰν εἶδον 'στὸ Βασιλικὸ πῶς κίρνος δὲν συγχάξει
τῆς Τέχνης ἢ γλυκερῆ φωνῇ 'στους συγγραφεῖς φωνάζει:
«Σῆμα 'στὸ πόδι 'γρήγορα, δραματικὸ φουάτο.
κι' ὅσα χειρόγραφα κι' ἂν 'ῤῥῆξ δύο χρονὸν καὶ κάτω
νὰ τὰ μετ'ἔφης παρευθὺς, κι' ἀμέσως ὑπὸ μίλις
μὲς 'στὸ Παλάτι νὰ τὰ πᾶς νὰ τὰ κλυποθάλης.»
Κι' ἔτρεξε κάθε συγγραφεὺς μετὰ βίαι νὰ προσθάσῃ,
ὅτι πολλὰ 'ροβήθηκε μὴ τὴ σειρά του χάσῃ.

Ἐ! τέλος πάντων ἔφρεξ καὶ 'στους κλημαράδες,
ἐσώθησαν τὰ χωρατὰ
κι' ἡ Τέχνη σήμερ πετᾷ

στεφανίαν 'στὰ κεφάλια των, στήρ τῆσπις των παράδες.

Π.—Ἐρέτος μετὰ τὴν ποίση κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμῶ
καὶ δεκαπέντε δράματὰ προμελετῶ νὰ κἄνω.

Φ.—Τόσα μονάχα, κουτεντε;... γράφε καὶ μὴ σὲ μέλη...
ἐδῶ κανεὶς δραματουργεὶ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ σοῦ φρενὴ σὰν δύσκολο τὸ πρῶμμα,
πλὴν ἔπειτα μετὰ τὸν καιρὸ καὶ σὺ θὰ συνειθίσῃς,
καὶ κάθε μέρα θὰ 'μπορῇ νὰ γράφῃς κι' ἕνα δρᾶμα
ιστορικὸν ἢ σύγχρονον, ἀρεκὶ νὰ τὸ θελήσῃς.

Καλὰ θερεθὸ πῶς τᾶλεγε γὰρ τοὺς Ρωμαιοὺς κι' ἐκεῖνος
ὁ Γιουβενάλης ὁ γνωστός, σατυρικῆς Λατίνος,
πῶς 'στὴν ἔξυπαδὸς τὸν Ρωμαῖο κινένους δὲν τὸν φθάνει,
ὅ,τι τὸν θέλει γίνεται κι' ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς κάνει,
γὰρ αὐτὸν κινεῖν δύσκολο δὲν βρίσκειται 'στὴ σφίρα,
'μπορεὶ καὶ σὰν τὸν Ἰκχορ νὰ πᾶρ 'στὸν ἀέρα.

Ἦθελα κι' ἄλλα νὰ σοῦ 'πῶ, μὲ δὲν χωρεὶ τὸ φύλλο.

Π.—Λάβε λοιπὸν, δραματικῆ, τὸ τακτικὸ σου ζύλο.

Καθερ, Πανηγὴ Ταμπάκη, οὐ τῆς Σμύρνης κωνοπολίῃ,
ποῦ τὰ ποῦρα σου τὰ στέλλεις καὶ σὲ Βενετῆ καὶ Πόλι,
καὶ μυρίζουνε μ' ἐκεῖνα καὶ τὰ γινῶτα τῶν Σμυρναίων,
τῶν γερότων καὶ τῶν νέων.

Νὰ τὰ ποῦρα τῆς Ἀδῶνας, νὰ τὰ δοῦρα τῆς ἡμέρας,
μὲ κωνοπὶ ἀραμκατῶδες βέλεπετε χρυσοῦς χυμαίρας,
καὶ μ' αὐτοὺς οἰστηλακτεῖται καθενὸς ἡ φαντασία
καὶ μαγεύει τὰς αἰσθήσεις Παραδείσων ὄπτασις.
Λοιπὸν ἔτε 'στοῦ Ταμπάκη, θερικκλήδες γηγενεῖς,
ποῦ μοσχολοῦζ 'στὸν δρᾶμον τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς.

Νέος γνωστός τῶν Ἀθηνῶν, ὁ φίλος Μανωλάτος,
ὁ μορφωμένος, ὁ ψηλός, κι' ἐν πρώτοις ἀβουκάτος,
μέσα 'στὴν Ἀλεξάνδρειαν ἠρραδωνίσθη τόρα
μαζὶ μετὰ τὴν Χαχίλκων, τὴν Μέγκουλα τοῦτέστι,
τὴν εὐσωμον, τὴν βρῖθουσαν ἀπὸ χαρίτων δῶρα,
ποῦχε κι' ἀπέλαξε 'στὴ Βλαχιά, σπήταξ 'στὸ Βουκουρέστι.

Μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο μετὰ ἀμέτρητα τὰ δῶρα,
ὅπου μετὰ ἀπ' τὴν Εὐρώπην τᾶχε κυοβαλῆσαι τόρα.
Ἦ! ψυχὴ μου, τ'εἶναι τοῦτα!... μετὰ τί μάστιχα τὰ κυττᾶς...
ὅλα θέλει νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ ῥωτᾷς.
Πλοῦτος, ἐκπληξὶς καὶ θάμβος... καὶ δὲνεῖναι τοῦτα μόνο,
μὲ θὰ βγάλῃ καὶ λαχετο τέσσερες φορᾶς τὸ χρόνον,
καὶ χωρὰ 'στὸν ποῦ τοῦ πέπρ... ὅχρη τὴν τὴν ποῦ διεβόλου...
μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο... λάμπει 'στὴν ὄδον Αἰόλου.